

[Kent Kirk]

Jeg forstår ikke, at det er muligt for Socialdemokratiet at lukke øjnene for den opdrift, der er i overførselsindkomsterne og den del af de samlede statslige udgifter, det beslaglægger. Jeg tvivler meget på, at det vil lykkes for Socialdemokratiet at komme igennem med en sammenhængende økonomisk politik på noget som helst tidspunkt på den her side af år 2000, før man erkender, at der er et problem også for Socialdemokratiet, hvis ikke man vil se alvorligt på opdriften i overførselsindkomsterne.

(Kort bemærkning).

Skrumsager Skau (V):

Jeg vil gerne til hr. Nyrup Rasmussen sige, at vi er i allerhøjeste grad enige om en indkomstpolitisk målsætning, der forbedrer vor konkurrenceevne med 1 ½ pct. hvert år og måske endda med mere.

Arbejdsmarkedets parter har været mere ansvarlige i år, end de tidligere har været, og det er derfor naturligt, at Folketinget har fået dette lovforslag, således at vi får en afbalanceret byrdefordeling i vort samfund, således at de, der er aktive i vort samfund, kan se, at der også er andre, der bærer noget i vort samfund, således at vi kan få styr på vor økonomi. De erhvervsaktive, LO-lønmodtagere osv., har holdt sig tilbage.

De andre får den samme stilling, måske endda lidt mere, i henhold til lovforslaget for at dæmpe overførselsindkomsterne. Der er ikke noget, der bliver taget fra dem, tværtimod, de får sikkerhed for en lavere inflation, som sikrer en bedre købekraft af de kroner og øre, som de får udbetalt. Det får vi andre selvfølgelig også.

Anden næstformand (Lilli Gyldenkilde):

Vi er tilbage til ordførerrækken.

Behnke (FP):

Selv om det efterhånden er et par minutter siden, finansministeren var heroppe som afslutning på første runde, så tror jeg, der er flere end mig, der undrede sig over indholdet af finansministerens afslutning på første runde.

Normalt er det sådan, når regeringen har fremsat et forslag, at hvis der er partier i Folketinget, få eller flere, der tilslutter sig forslaget, så tilkendegiver man tilnærmelsesvis tilfredshed med det.

Det forslag, vi har til behandling i øjeblikket, indeholder 29 punkter. Fremskridtspartiet har meddelt, at for de 28 punkters vedkommende, svarende til ca. 97 pct., bakker vi op om forslaget. Der er én ting af de 29, vi ikke kan tilslutte os, men som vi selvfølgelig er parat til at forhandle om.

Nu kunne man umiddelbart foranlediges til at tro, at det nok var, fordi finansministeren ikke havde lyttet ordentligt efter. Jeg tror nu, finansministeren har lyttet alt det, han har behov for.

Jeg tror, at årsagen til den behandling, den tilbagemelding, finansministeren gav på mit første indlæg, skal søges i, at regeringen og Socialdemokratiet indgik en eller anden aftale engang i nat eller tidligt i morges, og derfor er den forhandling, vi har i øjeblikket, mere eller mindre blot et teaterspil. Men finansministeren skal ikke have held til at placere Fremskridtspartiet i det teaterspil.

Fremskridtspartiet har om det her forslag klart meddelt, at vi for 97 pct.s vedkommende vil støtte det, og jeg deler fru Mimi Jakobsens undren over, at finansministeren ikke startede sine forhandlinger med f.eks. CD og Fremskridtspartiet, hvor der måske havde været basis for et ikkesocialistisk flertal om f.eks. det her lovforslag. I stedet for har man altså – jeg er lige ved at sige: Som sædvanlig – valgt at gå til Socialdemokratiet og finde ud af at lave en eller anden aftale dér.

Og det samme gælder hr. Skrumsager Skaus næsten uforskammede udfald mod Fremskridtspartiet: Vi var jo ikke ansvarlige. Vi ville jo ikke være med til noget som helst. Noget ret meget bedre fra et oppositionsparti end 97 pct.s opbakning kan man vel næsten ikke forvente at få under en førstebehandling.

Så nævner finansministeren, at Fremskridtspartiet – jeg går ud fra, at det var en fortaelse – skulle have bakket op om gratis penicillin. Der er tale om gratis *insulin*.

Finansministeren nævner også, at Fremskridtspartiet har været med til at forhindre nogle besparelser på hjemmehjælpsområdet.

Lad mig minde finansministeren om, at da det forslag i sin tid, tilbage i 1987, første gang blev behandlet, da støttede den daværende regering det, også den nuværende finansminister som finansminister dengang. Siden sker der så det, at et flertal i Folketinget tilkendegiver, at